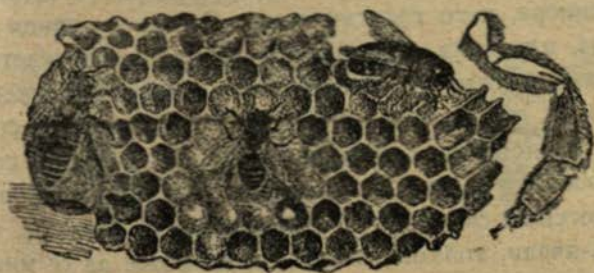

Когато Рунтавата се нахрани достатъчно, цѣлото ѝ тѣло, и крачката, и крилцата ѝ заякнали, — пчелата-бавачка я завела при изхода на кошера. Слънцето тъй силно блѣснало въ очитѣ на Рунтавата, че тя, като не била привикнала на свѣтлина, замижала. Но после, като разгледала наоколо, станало ѝ хубаво и трепнала отъ радостъ. За пръвъ пжтъ, сега въ живота си, видѣла хубавата зеленина и ясно-синьото небе. И било ѝ топло на слънцето, въ въздуха имало приятна миризма отъ дървета и треви. . .

Я вижъ, какъ се е разнѣжила! казала пчелата-

Пита въ кошерь.

бавачка. — Е, какво, хубаво ли е на бѣлия Божи свѣтъ?

Чудно!.. Брей, кой е този? Рунтавата много се уплаши. Покрай нея минало едно нѣщо двуного грамадно. Пчелата-бавачка весело се разсмѣла.

— Отъ кого се уплаши! — запитала я тя. Този е най-добрия ни приятель: нашия господарь, стария пчеларь. Той ни направи кошеритѣ, той ще ни запази презъ зимата въ зимника. Наистина, презъ есенята малко ни докача: ще изпушва кошеритѣ съ пушекъ и най-хубавата частъ отъ пититѣ изрѣзва. Трѣбва и на него нѣщо да падне. Той се мжи за